

Pietòs Record

El dia 11 d'Agost feu un any que lliurà la seva ànima al Senyor la virtuosa Sra. Josepa Juvany Serra, viuda d'Alguersuari, presidenta durant molts anys de les Conferències de Sant Vicens de Paul de la nostra parròquia.

Per tal de provar el recurs suprem de la Ciència, que aquesta vegada hagué d'acceptar els designis de Déu, anà a ciutat, on cristianament preparada, com ho havia estat en la seva vida exemplar, efectuà el traspàs a l'eternitat.

Recordem-la pietosament. I més, perquè en el curt espai d'un any, ja hem vist enfonsar-se en els esculls de la fragilitat a moltes de les que es deien ses alumnes i seguien les seves instruccions caritatives, que laborà amb milers de vicissituds i atacs personals a la dignitat, no prou forts per a fer-la desdir de practicar el bé al pròxim.

Per a no desviar-nos alentorn de les nostres defectuoses obres, anem a recollir una flor immarcible, posada pel poeta damunt de son recordatori:

LA CARITAT PLORA

Quant menys ningú ho esperava, doncs la ciència en recurs suprem i confiador acudia a son auxili per a guarir-la de l'açot que d'un temps ençà la flagellava despiadadament, posant a prova la fortitud del seu cos i l'entereza de la seva ànima gran, creient i pietosa, la dalla maledruga de la mort segà la seva vida, preciosa i exemplar, curulla de bones obres, sadollada de bondat.

Per això la Caritat avui plora.

Per això la Caritat està avui de dol.

Dessobre el seu mantell blanc, símbol de puresa i de virtut, hi porta un vel negre.

Està de dol i plora, car ha perdut a una paladina de la seva dolça causa, a una defensora de la seva misericordiosa creuada, a una santa dona que d'aquella virtut sublim i modesta, n'havia fet una vocació constant, una fe perpètua i eterna.

La Caritat la plora, i la plorem i enyorem tots.

Per què no hem de plorar-la si ella era nostre consol?

Per què no hem d'enyorar-la si ella ens volia a tots?

Dona de cor caritatiu, amarat de sentiments cristians que prescriuen *estimar al pròxim com a nosaltres mateixos*, era com raig de sol reconfortador i saludable entrant sempre a les estances on regnant-hi paorós i cru hivern, contades vegades rebríen les seves besades benefactors...

Allargava una ma fent caritat i amb l'altra acaronyava al desvalgut infiltrant-li aquella cristiana resignació que cal tenir per a poder suportar les vicissituds amb que, en aquesta vall de llàgrimes, secundari pas de nostra efímera vida, Déu Nostre Senyor posa a prova la nostra fe en Ell i la nostra confiança en assolir, al passar a millor vida, la glòria del Cel.

De cor generós i sublim, ¡quantes penes havia estroncat!; ¡quantes amargures endolcit!; ¡quantes llàgrimes aixugat!; ¡a quants caiguts donat la ma!

Era la pietat, el consol, l'amor, la misericòrdia.

Era, doncs, encarnació humana de les tres santes virtuts: Fe, Esperança, Caritat.

Déu, que del jardí de la vida n'arrenca ben sovint les flors que alenen, com místic encens, els més purificadors i santificants perfums, ha volgut collir-ne aquesta per a que allí, en l'Eternitat, per a sempre més en companyia

dels Sants i Angels pugui la seva ànima gosar de la Glòria a que les seves santes i bones obres portades a terme aquí en la terra, per amor a Ell, l'havien fet dignament acreditada.

Per a que així sigui, i com a petita paga a les seves virtuts i exemples que han de servir-nos de mirall constant — amb lo que enaltirem el seu sant record — i per la gran devoció que tenia la difunta a Nostra Dona del Puig, preguem fervorosament a Déu es serveixi acollir-la a la seva Santa Glòria. Amen.

M. E. P.

Prenent la fresca

En aquests dies caniculars tothom li plau la nit clara i serena, l'aire fresquet que us besa, les estrelles que lluen amb brill diamantí; gens estrany, la gent lassa i aturada per la calda del dia, cuïta a cercar refrigeri en la nit.

Per çò veureu com els veïns, après del cap-vespre, s'apleguen per fer-la petar una estona... del temps, de la sequedat, del que ve a tomb; fins us diria, res més bonic, si el pendre la fresca, vol dir a l'ensem, llaç d'unió, germanor entre el veïnatge; més quan s'hi estenen drapets al sol, fòra d'hora, i sentiututgures que ruboritzen, esgarrips de blasfèmia que esborronen, francament, hom es plany de tanta manca de ciutadania, de tant escàndol a ple carrer i sense voler, us ve a flor de llavi, ja mai es prengué així la fresca.

Romàntic de mena com sò, parlàvem amb l'amic de com seria que les estrelles t'hi lessin sense que l'aire es breçolés, i aviat en traguérem l'estrellat.

Com el tro esfereïdor, l'esgarrip de blasfèmies cargolades, esquinçà nostres vides; el llot de paraules llores malmeté nostre rubor. Heus aquí, mutuament ens diguérem, un judici sense jutges en que defensors i acusadors reneguen i llordejen i, el que és més trist, un públic que ni entenent el pudor de les estrelles, choreja amb rialla si barítica les fletomies i baixeses.

Allavors, sense voler, m'aialeiava de com aquells dos de pit i las de segona octava, violàven la cambra quieta on la mainada dormia... l'aire suau els acaronyava; veia com moltes ignocències eren collorçades i enterrades per sempre i que la malícia es dibuixava grollerament i sinistra per rostres de vells i joves; m'adonava fins de l'istiuéjant que contreia amb rictus la seva cara llisa, dolent-se dels qui bojament malmetien el nom de nostre vila culta i ciutadana.

Fou per tot això que, girant-me vers l'amic li vaig dir aquestes tres coses, entenç ben bé com és un disbarat, fer-se la justícia sol; clarament capeixo perquè se'ns predica, com a l'escandalós, més valdria que li lliguessin una mola de molí al coll i el tiressin al fons de la mar i fins he comprès de sobres, el titil·leig de les estrelles tot hi no fent vent.

Si així tothom hi entenia, em respongué l'amat, molt hi guanyaria la cultura de nostra vila.

PRIMFILA

